

Най-добрия приятелъ

Бѣше голѣмото междучасие. Стариятъ учитель стоеше облакѣтенъ на единъ отъ прозорцитѣ на стаята, която гледа къмъ училищния дворъ. Невръстнитѣ, палави и безгрижни ученици играеха на двора. Рой мжчителни мисли пълнѣха главата на учителя. Недавна той, поради напреднала възраст, бѣ подалъ заявление за оставка. Стоеше на прозореца и мислѣше за изтеклитѣ години, за младинитѣ си, за прекараното време съ децата, и тежъкъ камъкъ падна на сърдцето му при мисълта, че скоро ще се раздѣли съ тѣхъ.

Преди два дни той бѣ получилъ писмо отъ единъ свой другаръ — учитель въ София, съ което последния го канѣше да запише ученицитѣ си за сп. „Вѣнецъ“. На следния часъ той имаше урокъ въ единъ отъ третитѣ класове. Въ тоя часъ той реши да изпълни молбата на своя приятелъ; пожела, може би за последенъ пжтъ, да имъ каже всичко, що отъ опитъ е добилъ, да имъ говори за любовта имъ къмъ книгата и да имъ даде последни наставления.

Звънеца удари. Ученицитѣ прекратиха своитѣ игри и на валякъ се трупнаха предъ вратитѣ на коридора. Въ мигъ всички сж по мѣстата си.

Стариятъ учитель взе 3—4 книги отъ сп. „Вѣнецъ“ и влѣзе въ стаята. Палавитѣ ученици, често немирни при другитѣ учители, обичаха стария си